

Scénář k audioreportáži

Zpracovaly: Balcarová Denisa, Balcarová Nikol, Fidrichová Ester, Kecerová Anežka, Kecerová Johana, Martínková Eliška, ZŠ a MŠ Libáň

Komentář 1: Albrecht Šorejs se narodil za války, na sklonku roku 1943 v Jičíně. Otec byl právník, často se kvůli jeho práci stěhovali. Do Jičina ale pravidelně jezdil.

Pamětník 1: **Dětství u babičky (1. nahrávka – 06:59 – 07:09)**

Ač jsem potom bydlel kdekoliv, vždycky jsem trávil prázdniny tady v Jičíně u babičky.

Komentář 2: Babiččin dům byl velký a babička v něm poté, co umřel dědeček, žila sama. Tehdy to úředně nebylo možné.

Pamětník 2: **Dětství u babičky 2 (1. nahrávka – 9:13 – 9:39)**

Podle tehdejších nařízení musela tady ubytovat a v té době, v 50. letech, byli tady v prvním poschodí hlavně ubytování důstojníci, kteří měli posádku v Lipách, v kasárnách, které už dneska neexistují.

Komentář 3: O prázdninách hráli fotbal, jezdili na kolech. Chlapci měli také dokonalý přehled o místních dívkách. Se svou budoucí ženou *jméno* se Albrecht Šorejs blíže seznámil v tanečních. Jejich cesty se sice kvůli studiu na čas rozešly. Nicméně se zase sešli a vzali se roku 1967.

Komentář 4: Pedagogickou fakultu absolvoval Albrecht Šorejs tři roky před svatbou. Poté ho čekal rok vojenské základní služby v Mladé u Nymburka.

Pamětník 3: **Vojenská služba (1. nahrávka – 23:20 – 23:29)**

Tenkrát se tam proháněly tanky. Já jsem byl vojenský chemik, tak jsme tam museli různé jedy míchat.

Pamětník 4: **Vojenská služba II (1. nahrávka – 23:35 – 23:58)**

Na tu dobu vojenskou vzpomínám na určité kamarádství na vojně, které tam je. Museli jsme si v mnoha věcech samozřejmě vyhovovat. Ale vzpomínám zase na různé, dneska by se tomu řeklo, khaki mozky, na nějaké velitele. Ale to není dobrá vzpomínka.

Komentář 5: Po vojně šel Albrecht Šorejs pracovat jako učitel na tzv. umístěnkou.

Pamětník 5: **Pedagogická činnost v Dětenicích (1. nahrávka – 24:19 – 24:47)**

Už na vysoké škole jsme si mohli vybrat okres, tak jsem si vybral, bylo mi jasné, že nebudu na Pardubicku, ale že půjdu na Jičínsko, tak jsem si vybral okres Jičín. Potom jsem šel na vojnu a po vojně jsem se dozvěděl, že nastoupím do Dětenic.

Komentář 6: Albrecht Šorejs v dětenické základní škole zkoušel s žáky velmi úspěšně divadelní představení. Vzpomíná na něj dodnes. Autorem hry byl pan řídící Finke. Hlavní postava měla přiletět vrtulníkem.

Pamětník 6: **Divadlo (1. nahrávka – 36:50–37:05)**

Ale já abych se vrátil na vojnu a natočil zvuk vrtulníku, tak to ani náhodou. Jak to udělat, aby to bylo věrohodné?

Pamětník 7: **Divadlo II (1. nahrávka – 37:10 – 37:43) – vystříhnout 37:11 – 37:23**

V Dětenicích měl jsem magnetofon Sonet Duo, tehdy to bylo něco úžasného, výborný magnetofon. A tam jsem poprosil řidiče autobusu, protože tam měl zastávku, aby netúroval autobus, no a byl vrtulník. Nikdo nepoznal.

Komentář 11: Albrecht Šorejs byl učitelem tělem i duší. Vzpomínají na něj žáci ze škol v Kopidlně, v Jičíně, v Libáni. Žil na mnoha místech v Čechách. Rodný Jičín, kde jsme ho navštívili, měl ale ze všech nejradši. A co by chtěl vzkázat mladší generaci?

Pamětník 12: **Poselství (2. nahrávka – 25:02 – 25:50)**

Ten život lidský je hrozně krátký a je potřeba využívat příležitostí, které se naskytují, k tomu, aby člověk na sobě pracoval. Nemyslet si, že jsou ty cestičky jenom uhlazený. Ty cestičky k tomu, aby se člověk něčím stal, ty si musí každý skutečně poctivě odmakat. Nic není zadarmo.